



# “Picasso en LletrA”

5-8 CATALÀ

## Cavall banyegat

Hi havia una vegada un unicorn que li va caure la banya. Un cavall va ensopegar i va caure damunt de la banya. Va perdre tanta sang que el quadre va quedar tot roig.

*Malena Domènech López*

9-13 CATALÀ

## Ciència i Caritat

Però que hi fa, la mare, aquí, arraulida en aquest llit? Per què estic amb aquesta dona vestida de monja, en comptes d'acompanyar-la en el seu llit de mort? Animant-la i esperant i pregant, en cada inspiració i expiració que sento, que no sigui l'última? I intentant emmagatzemar ben al fons del meu cor fins a l'última gota de la seva olor dolça i a l'hora amarga a causa dels medicaments que li proporciona aquell home de mirada severa que es fa dir metge? Pot ser que aquesta dona amb ferum de suor i greix, amb el son aflorant en les seves parpelles, mai hagi tingut una mare, i no sàpiga com és que ara la necessito tant, quasi més que ella a mi? O potser és ella la que no ha sigut mare, i no sap què és l'amor matern. L'ambient és tebi i dens. Els preciosos ulls color lapislàtzuli de la mare em miren, i encara hi queda una guspira de llum. Però és el darrer cop que ho fa, perquè sobtadament aquesta llum s'apaga. La mare se'm queda mirant amb la mirada buida. Em mira, però no em veu. Per què?

*Maria Ullés Cortina*

## 9-13 CASTELLÀ

### Ciencia y caridad

Desnúdate, de asertividad, de razón, ante aquellos y para sus estudios radiográficos. Deja la ciencia con sus menesteres, ponte los pantalones cortos y acompáñame a contemplar cómo se mueve la sombra del obelisco de Torrijos. Después, iremos a tirar piedras a la playa de San Andrés, hasta que la farola de Huelin ilumine la vuelta a la plaza de la Merced.

Comparte conmigo: la caridad, a mi padre pongo como testigo, la inspiración, de mi madre el sello, el niño que todos abrazamos y llevamos dentro. Apela a la benevolencia, a la voluntad, al amor y entraremos en el sueño que nos acompaña desde la infancia. Rompe con la Ley Moyano y su realismo academicista. Inventa sensibilidad, inteligencia y bondad, el don más raro de este mundo.

Querido Manuel, estoy cansado de estos calcetines a nivel de la rodilla, de la Academia y de este cuaderno escolar, cuadriculado, con tapas de hule negro. Desde esta cuarta planta respiro aires de modernidad y, al llegar la marinada, tengo un pie en las ramblas donde los tonos del azul del cielo iluminan caras hospitalarias, creativas y trabajadoras, coronadas por sombreros de mil formas. Cada vez que salgo me cuesta más volver a casa, nuevas técnicas, edificios, locales, lámparas y vehículos me embargan de curiosidad, solo la persistente brisa es capaz de obligarme a volver a la calle de la Mercè.

*Dídac Ribot Sallent*

## +14 CATALÀ

### El divan

M'aprobe i et toque, puc fer-ho?. No sé si puc, necessite saber-ho.  
Em muic per estar a prop. Estic molt sol, em trobe molt sol en aquesta ciutat tan gran.  
Vaig arribar fa ja massa temps des d'un lloc que ja ni recorde.  
Tu ets tan bella, tan jove, tan trista. Desitge sentir-te.  
Et miro i no ets feliç.  
M'han enganyat, t'han enganyat.  
Qui és aquesta vella que ens ha enganyat i a més ens observa osadament?, què vol?,  
per què ens entabana amb una mentida, amb una promesa d'amor inexistent?  
Per què m'enganya, "una bella dona t'espera desitjosa del teu amor i de la teua tendresa"?

Per què t'arranca de la teua família i de la teua senzilla vida, t'enganya, “vine amb mi, t'ajudaré, els teus somnis es faran realitat”?

I ací estem, embolicats per aquest color taronja, en aquest divan, mirant-nos, apropant-nos, sense saber qui som ni què volem, ni on estem, però desitjosos d'amor i tendresa, de carícies i contacte, de sentir-nos vius i amb esperança.

Vols que representem el paper pel qual hem estat enganyats o que siguem valents i agosarats, oblidant-nos d'on ens trobem, aquest espai vulgarment decorat, de tots els que ens contemplen, especialment d'aquesta vella desdentada que ens observa amb malícia?

Vols que assaborim aquest increïble moment, que ens alegrem d'estar ací i ara, que riguem de la destinació i de la mentida que ha aconseguit aquesta trobada i que gaudim de les nostres vides?

Què em dius? Necessito saber si puc tocar-te.

***M<sup>a</sup> José Barberà Estellés***

+14 CASTELLÀ

## **Caballo corneado**

*Oigo pasos lejanos. No. Es un acercamiento más agitado, como pisadas de hierro. Ya sé...oigo cabalgar. Veo un caballo acercarse desde la distancia pero a medida que avanza hacia mí se va transformando, no en otra cosa, sino que se retuerce en un tono ocre apagado y en su retorcimiento empieza a chillar con voz humana: ¡Noooo! Le pregunto qué le pasa pero no me oye, inmerso en su dolor.*

Y así todas las noches hasta hoy:

Medio despierto, medio dormido aún...el sol asoma con fuerza detrás de la persiana...he dormido mucho. Cojo la puerta y me voy del piso, ando calles y calles, unas 8 manzanas. Parece que esté galopando...Abro una puerta pero no sé donde estoy entrando. Hay gente y silencio, es muy extraño. Y en la pared destacan formas cuadrículadas que veo desenfocadas... Me dirijo a un punto cuadrado, el único punto enfocado. Me da la sensación de que soy un títere. ¿Quién está jugando conmigo? Cada vez veo mejor lo que se me quiere mostrar. Unas patas, una expresión de angustia, unos dientes prominentes... ¡es mi caballo! Pero no se mueve, ni me dice nada. Quiero tocarlo pero no me dejan. Ahora lo miro atentamente y me parece diferente. Veo las formas, el color tostado marrón y lo aprecio incluso bello...y su expresión ya no es de dolor sino de una especie de alivio al poder doblar todas sus extremidades tan rígidas en su forma real de animal. Mirándolo mejor parece que adopte esta postura “antinatural” para poder decir: “No soy un montacargas. No sueñes conmigo, nunca más”.

***Irma Estopiñà Toquero***

+14 ANGLÈS

## What the Baby Chose

The inaugural Easter Week visit was at its more lighthearted end still when they made a pilgrimage to the Picasso Museum. Carol took the baby in the lightweight stroller that could more easily be hefted up stairs; she knew the visiting Mother would not approve of strangers grabbing one end of the larger all-terrain pram, would view it as weakness rather than resourcefulness.

The Mother was a painter, an art museum in Europe was a sure bet and Carol was casual but determined about exposing the baby to Art. The artistic gene, like diabetes, must surely skip a generation, Carol believed, and so the baby at that very moment would be absorbing her earliest influences.

Baby, mother and grandmother stood before *Los Pichones* for a very long time. No one said anything. At the end of the exhibit, Carol's mother stepped into the gift shop.

Let's get the baby something, she said.

Carol strolled through the shop, feeling suddenly defiant.

Let's let the baby choose, she said.

**Kymm Coveney**

UOC CATALÀ (Premi ex-aequo)

## Desemparats

Blau de mar, mar de mare, silenci espesseït de trets, ressonant dins aquesta boira baixa que no ens deixa respirar. Fugim, fillet meu, nuvolet de sucre, fugim d'aquesta terra eixorca de blat, fèrtil de sang i de plors. Tanca els ull, pardalet. Tanca els ulls al fred blau de l'hivern. Dorm, que el meu mantell blau, com velam inflat per vent favorable, t'embolcalla i et fa navegar per somnis de llet i de mel cap a una incerta terra promesa.

Marxem, nuvolet de coco, marxem d'un món que et vol batejar de blaus i petrificar-te la por. Cap àngel gelós dels teus ulls d'oliva negra et negarà dins immòbils llimbs blaus

Veus? Em creixen les mans per escalfar-te i fer-te d'ales que t'aixopluguin lluny de l'eixam del terror. Mira endavant, petitet, més enllà d'aquest desert de somriures, veuràs ballar les ones sobre la pista blava del mar.

Sents la remor de rialles? Són les sirenetes que esquitxen l'aigua jugant a fet i amagar dins laberints d'algues i de coralls. L'espuma salada t'aclarirà la mirada i les espardenyas del nen Jesús, et faran pessigolles relliscant pels teus peuetes de cotó. Llavors els llavis se t'obriran i els brots de denteta blanca s'hi abocaran, impacients per esclatar.

No tinguis por, príncep blau, que les garotes amagaren les punxes i et gronxaran la son els cavallets de mar. Mira, amor meu, la llum blava es vesteix de rosa i dibuixa en l'horitzó un globus taronja que aviat serà groc. Veus angelet? Al sol d'un nou dia li han nascut plomes d'esperança i escates d'or.

**Maria Leonart Fíguls**

## Els colomins

Un estol de colomins volejava pels carrers de la gran ciutat repartint petits regals llançats des del cel.

I això és el que li va passar al vano de la senyora marquesa un dia que prenia el te amb uns convidats a fora el jardí. Un colomí que passava va fer punteria i una cagarada va caure de ple al mig del ventall mentre la senyora es ventava. L'àcid de l'excrement era tant corrosiu que es va menjar la tela deixant un forat gros com un puny, tant gros que li treia eficàcia.

Un convidat va examinar l'obertura:

-Impressionant el forat que ha produït l'àcid.

-Són els colomins que hi ha al museu del carrer Montcada, els dilluns els deixen anar tot el dia perquè escampin una mica la boira i estirin les ales.

-És la nova reglamentació sobre els drets dels animals.

-Un vano nou de trinca d'una botiga de tot a un €, però tal com ha quedat ja no venta.

Degut a que ja no servia, la marquesa va decidir vendre'l a pes a un antiquari junt amb altres andròmines inútils. L'antiquari li va fer uns quants forats més, va pensar que així el forat original quedaria més dissimulat si quedava rodejat d'altres com ell.

Finalment va aconseguir endossar-lo a un col·leccionista d'objectes inútils que es va meravellar quan va veure aquell colador plegable, la inutilitat del qual ningú posava en dubte. I a més, el venedor li havia assegurat que provenia de l'alta noblesa.

***Eulàlia Pagès Morales***

UOC CASTELLÀ

## Caballo corneado

Llégate la muerte, te corneó despiadado revolviéndose entre ira y pánico, mezclando su sangre con la tuya, coso en rojo.

Saltan a la arena tus tripas, de tus ojos, lágrimas de dolor enrabiado ante lo que no elegiste. Podrías haber convivido sobre un campo de amapolas, otro teñir de rojo la primavera al sol de mayo, correteando la libertad añorada que fascina por su ausencia. Bucólico sueño imposible a estas horas.

Ya es luto, el otro color que tiñe la tarde; se llenó de muerte, miedo, desconcierto, atrocidad impulsada por un brazo firme. Escorzo que sirvió de ensayo de lo que más tarde iba a reflejarse en otro lienzo, otro pesar... ensayo macabro, reflejo de otras cornadas venidas del cielo, para recrear el infierno .

Mueres clavado en sepia, tu color eterno, te regalaron una grácil postura de amarga belleza, qué impactó e impacta, por su negrura infinita, por su rojo atardecer; qué desgracia se intuye, así por los restos, congelada en el lienzo. Mala suerte la tuya y la de tu enemigo, que obviada por el pintor, corrió igual ventura.

Espanta la tragedia que ha de venir, con sangre pero sin sangre, con dolor pero pétrea, vigorosa y quieta, como quien contiene la respiración ante el terror de tu resuello, jamás terminarás de caer.

***Fe Robles Fernández***

UOC ANGLÈS

## The pigeons

I wake to your gruff cooing. The lot of you — gray and speckled — greet me from beyond these drab walls and sealed window. Throughout the morning, your picking and pecking soothe me. Perched on the window ledge there, you remind me of the Mother Goose rhyme I sang as a child:

Once I saw a little bird  
Come hop, hop, hop;  
So I cried, "Little bird,  
Will you stop, stop, stop?"  
And was going to the window  
To say "How do you do?"  
But he shook his little tail,  
And far away he flew.

But you won't be scared away by me, stuck here in this cage of metal and tubes, while the blackness seeps through my blood.

I think of Green Pea, my pet parakeet when I was just a stripling. Settled atop the vanity, he'd chirp in short bursts, teasing me while I brushed my long hair. Several years later, my mate too teased me at the mirror. But the owl has long taken him away, when I still had new life growing in my belly.

I imagine I'm looking out on the Mediterranean Sea. Like a stained glass window, walls awash in goldenrod frame the swathes of olive trees and lapis lazuli landscape in a unity of geometry and hues. Gulls dip and soar on the horizon. An assembly of white doves dot the sill and coo for me. I meet them at the window and one glides into my palm.

Soon my brood will visit. They will caress my withered hand and peck my wrinkled cheek.

Tell me, pigeons, are the vultures any nearer? My body is broken and my wings are bent. But my mind is as keen as the eye of the hawk.

***Antonella Severo***